

**Алекс Нептун : Алекс Нептун.
Викрадач дракона. Книга 1.
Алекс Нептун : Алекс Нептун.
Викрадач дракона. Книга 1**

КУПИТИ

Алекс усе життя прожив у Гейвен-Беї - туристичному приморському містечку, що оповите тисячами легенд про затонулі кораблі, піратів та Водяного Дракона. Одного дня хлопець помічає зелене сяйво високо на пагорбі, де розташовується закинутий старий акваріум, і його життя перевертається догори дриґом.

ДЕВІД ОВЕН

«Мені
сподобалось!
Насичена
та захоплива
історія!»

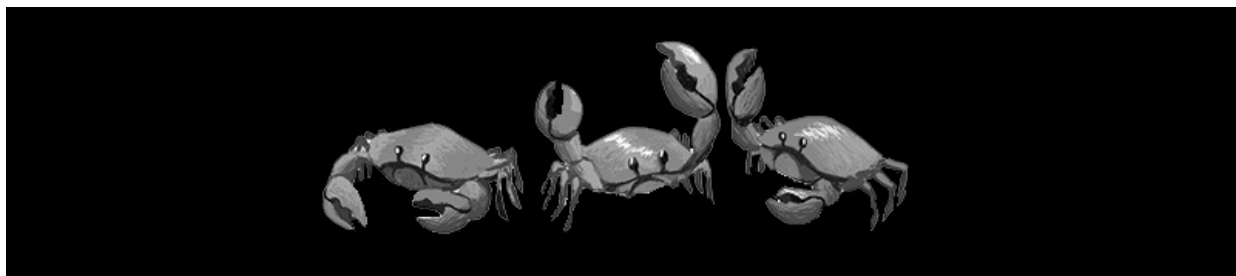
Л. Д. Лапінські,
авторка *The Strangeworlds
Travel Agency*

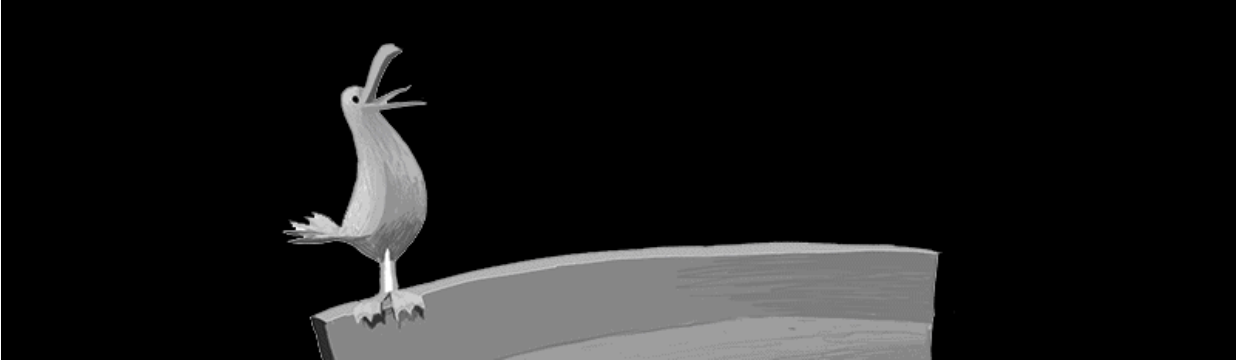
ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

АЛЕКС НЕПТУН

→ ВИКРАДАЧ ДРАКОНА →

*Для Тедді:
«Ми пишаємося тобою і дуже любимо»*

РОЗДІЛ 1

ЛАСКАВО ПРОСИМО ДО ГЕЙВЕН-БЕЮ

Скільки Алекс Нептун себе пам'ятає, море завжди намагалося його вбити.

Коли він уперше занурив палець ноги в океан, страшна хвиля обрушилася на його голову, поваливши на землю.

Відтоді навіть прогулянка мілководдям спричиняла пінисті припливи, які заманювали його в морську безодню. А невпевнені спроби попливти закінчувалися тим, що водорості швидко обвивалися навколо ніг хлопця, зтягуючи під воду. Лише перебування біля океану могло пробудити бурхливі течії та здійняти хвилі навіть на найспокійнішій гладі води.

Усі запевняли Алекса, що це просто не щастить. Тільки він знав правду.

Океан хотів його смерті.

Причина цієї морської злоби залишалася для хлопця загадкою, тож єдиним шансом вижити було триматися якомога далі від води. А це виявилось проблемою, адже він усе життя провів у приморському містечку Гейвен-Бей.

— Я намочив трусики.

Зої Ву, найкраща подруга Алекса, вийшла з води і з плескотом попрямувала пляжем до нього.

Хоча вона наскрізь промокла, море не змогло змити ні чорної в'язкої речовини, розмазаної по щоках, ні тирси, що прилипла до її прямого чорного чубчика.

Дівчина жила на місцевій верфі зі своїм батьком, який ремонтував і продавав запчастини, хоча насправді мріяв стати митцем, і у вільний час створював химерні скульптури із брухту.

Зої проводила літні канікули, вдаючи, що допомагає, а сама потайки цупила всілякі дрібнички, щоби перетворити їх на, як вона стверджувала, геніальні винаходи. Алекс збився з ліку, скільки разів вона випадково спалювала собі брови під час роботи.

— Будь ласка, поквапся! — Алекс щосили притиснувся спиною до дамби, якомога далі від припливу.

— Годі вже так ненавидіти океан, — сказала Зої. — Адже він давно не проявляв спроб тебе вбити.

Алекс не ненавидів океан. Просто неодноразові замахы на його життя й категорична заборона дідуся наближатися до води змушували хлопця боятися. Часом Алекс був упевнений, що океан знущається з нього. Хвилі, які розбиваються об берег, вітер, що свистить над скелями, чайки, які кружляють у небі, — все скидалося на те, ніби вода манила його у свою пастку, щоби покінчити з ним назавжди.

Він здригнувся і відвернувся в бік міста. Гейвен-Бей був старим рибальським поселенням на пагорбі, що круто здіймався від океану. Місто було збудоване ярусами. Спочатку вздовж берега простягалася широка прибережна смуга. На ній була розташована головна брукована вулиця з дерев'яними ятками, яка вела до старої гавані та верфі.

На наступному ярусі височіли різнокольорові будинки, фасади яких за багато років вицвіли до пастельних відтінків. Вони хилилися один до одного, наче криві зуби пірата. Над ними пролягала густа смуга дерев та кущів, аж поки пагорб не вирівнювався у своїй найвищій точці.

Алекс ледве міг розгледіти куполоподібну скляну будівлю, в якій розміщувався міський акваріум. Це сумнівне місце століття тому обрав ексцентричний мер, який вважав, що відвідувачі насолоджуватимуться панорамним видом на океан. На жаль, експлуатація акваріума виявилася надзвичайно дорогою і кілька років тому його остаточно закрили. А порожні резервуари всередині грандіозних скляних стін залишили на поталу долі.

— З'ясуймо, що насправді тут міститься. — Зої набрала в банку з-під джему морської води. Минуло кілька місяців блань, перш ніж батько погодився купити їй хімічний набір, щоб провести кілька досліджень. Тепер вона тільки те й робила, що встромляла пробірки в пісок і наповнювала їх.

Поки дівчина крапала реактиви в пробірки, Алекс дивився на затоку. Хвилі неспокійно пульсували під широким диском призахідного сонця. Непокірнa згряя морських птахів із шумом поверталася до своїх гнізд на прилеглих скелях.

Тут було б чудово, якби не шар сміття, що вкрив поверхню води. Пакети і пластикові пляшки, бляшанки й упаковки з-під чипсів, баночки з-під йогурту і ватні палички утворювали смуги бруду. На поверхні хвиль виблискувала нафта. Вода, що прибувала, залишала вздовж пляжу мінливу чорну смугу нечистот.

Минув лише рік відтоді, як мер Гумбертус Парч узяв під свій контроль Гейвен-Бей і схвалив будівництво таємничого об'єкта, відомого під назвою «Станція». Сіра бетонна споруда стояла на березі, наче неприваблива мушля. Окрім рідкісних суден, які прибували чи відпливали, ніхто ніколи не входив і не виходив звідти. Охоронці в чорній уніформі цілодобово чергували біля входу.

Мер стверджував, що «Станція» пильнує за якістю води. Але невдовзі після того, як її побудували, вода стала брудною, і туристи припинили відвідувати місто. Це не могло бути збігом.

У пабі, кафе та в закусочній місцеві жителі повсякчас висловлювали свої підозри щодо «Станції». Але щоразу, коли хтось намагався провести розслідування, ключові документи враз зникали, а професійні команди з перевірки води виявляли, що їхнє обладнання зіпсувалося за одну ніч.

Алекс і Зої сподівалися, що мер Парч не зверне уваги на двох дітей із хімічним набором. Хлопець був упевнений: якщо вони зможуть довести, що в усьому винна «Станція», місто підніметься і боротиметься за те, щоб її знесли.

— Що за чортівня? — вилаялася Зої.

Вода у пробірках набула яскравих кольорів: помаранчевого, фіолетового й нудотно-зеленого.

— Усюди нормальний результат. Тільки цього я не розумію. — Дівчина взяла останню пробірку в ряду. Вода в ній стала в'язкою і сірою, наче перемішані молюски. — У воді є якась речовина, якої я не впізнаю.

— Може, саме через неї вода така брудна? — запитав Алекс. — Тому що неможливо, щоб у затоці залишилося ще щось живе. У ній навіть купатися вже не можна.

— Принаймні можна не хвилюватися, що когось з'їдять акули, — мовила на те Зої.

— У нас не водяться акули, — зазначив Алекс. Упродовж багатьох років він досліджував кожную морську істоту, здатну його вбити.

Хлопець вирішив, що не завадить бути готовим до всього. — І я вже казав тобі: вони майже ніколи не нападають на людей.

— Це акули хочуть, щоб ти так думав, — заперечила подруга. — Люди постійно виходять у море, тож воно має бути безпечним. А потім — бац! — їх розриває навпіл.

Алекс здригнувся.

— В океані живуть і небезпечніші істоти.

— Наприклад, Водяний Дракон?

Як і більшість старих приморських містечок, Гейвен-Бей сповнений історій та легенд, які переказували століттями. Алекс знав про них усе з книжок, які його родина продавала у своїй сувенірній крамниці. І кожна місцева легенда була пов'язана з міфічним морським чудовиськом на ім'я Водяний Дракон, який нібито і створив бухту.

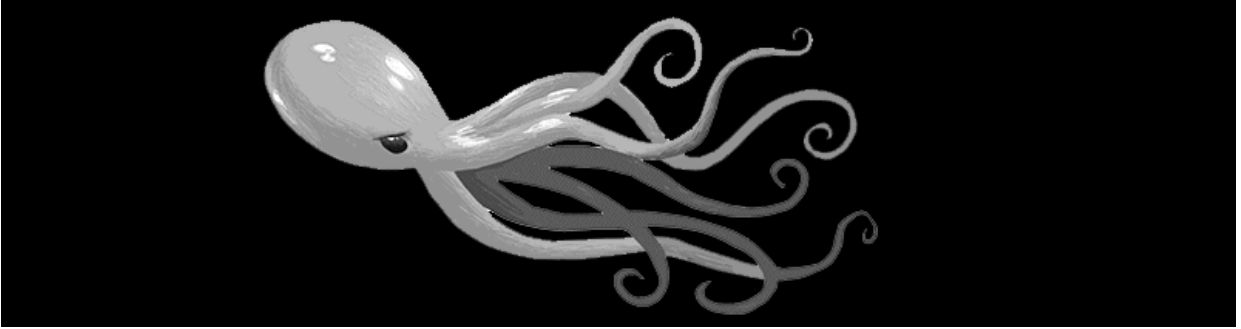
За легендою сотні років тому люди, які жили на цьому березі, встановили зв'язок із драконом, що панував над хвилями. Істота наділила людей здатністю дихати під водою, жити надзвичайно довго і спілкуватися з морськими мешканцями.

Однак усе змінилося, коли люди зрадили Водяного Дракона. У своїй люті той відкусив величезний шматок узбережжя, знищивши поселення й утворивши затоку. Минуло століття, перш ніж дракон повернувся до Гейвен-Бею.

Алекс завжди любив ці історії, але тепер, коли став старшим, він підозрював, що їх вигадали знуджені рибалки, а туманні подробиці, які переказували від покоління до покоління, обростали вигадками.

— Морських чудовиськ не існує, — твердо сказав він.

Саме тоді друзі почули жахливий звук хлюпання і, обернувшись, побачили чудовисько з головою восьминого, яке, хитаючись, прямувало пляжем до них.

РОЗДІЛ 2

МОРСЬКИХ ЧУДОВИСЬК НЕ ІСНУЄ

Перш ніж Алекс встиг поворухнутися, Зої вхопила свої черевики, щоб використати їх як зброю.

— Морське чудовисько! — закричала вона.

Черевики поцілили в монстра — і той із драматизмом упав на пісок.

— Ой! — закричав він. — Рана смертельна! Це кінець мого короткого, але прекрасного життя!

Алекс простягнув руку, щоб зупинити атаку взуттям.

— Я впізнаю цей голос, — промовив хлопчина.

Зої проігнорувала його і знову підняла капець, вигукуючи:

— Уми, мерзенне чудовисько з глибин!

Явно людська рука потягнулася вгору, щоб відірвати восьминога, який міцно присмоктався до обличчя. Вісім щупалець намагалися сильніше вчепитися за нього та неохоче відривалися від шкіри.

Аніл Чаттерджі усміхався до них, лежачи на землі. Його обличчя було вкрите круглими слідами від присосок.

— Це не морське чудовисько, це я! — загорланів він.

Зої неохоче опустила «зброю».

— Так, я це вже зрозуміла.

Алекс кинувся вперед, щоб подивитися ближче.

— Звідки він у тебе?

Восьминіг міцно обхопив лікоть хлопчика. Він мав кулеподібну плямисту голову насиченого синього кольору, схожі на кулі очі з вузькими зіницями, які, здавалося, дивилися на них усіх проникливо і підозріливо. Його тіло цілком вміщувалося на долоні, але через довгі кінцівки здавалося значно більшим.

— Тримайся якомога далі від його щупалець, бо ще вжалить! — закричала Зої, поки сама підходила ближче, щоб розгледіти.

— Це не щупальця, це руки. І вони не жалять. — Алекс подивився на восьминога. — Я не думав, що в океані ще хтось живе. Де ти його

знайшов?

— В одному з тунелів. Думаю, він загубився. І був радий піти зі мною. — Аніл обережно торкнувся восьминога. — Я йшов сюди, щоб показати його тобі. Чув, що ти знаєш усе про морських істот.

Сім'я Аніла переїхала до міста кілька місяців тому, коли його батьки-медики отримали роботу в тутешній лікарні. Хлопчина відразу ж спробував подружитися з Алексом і Зої: сідав поруч у школі, намагався вразити їх своїми жартами й історіями. Алекс не заперечував, але в Зої на новоприбулого спрацьовувала захисна реакція, і її холодний погляд дав зрозуміти, що Анілу краще триматися якомога далі. Тож увесь вільний час хлопець проводив, досліджуючи кожен куточок Гейвен-Бею.

— Тобі не варто блукати тими тунелями! — застерегла Зої. — А коли потонеш, не кажи, що тебе не попереджали!

Аніл знову всміхнувся:

— Не хвилюйся за мене. Я відвідував басейн зі своїми кузенами щовихідних. І можу надовго затримувати дихання. На декілька хвилин. А може, й на години!

— Однак твій рот ніколи не змикається, — пробурмотіла дівчинка.

Кожній дитині, яка виросла в Гейвен-Бей, розповідали про тунелі дракона. Біля підніжжя стрімких скель розташовувався цілий ряд вузьких шахт і змієподібних нір. Згідно з легендами Водяний Дракон створив їх і наповнив неймовірними скарбами. Тепер їх вважають нічим іншим, як смертельними пастками.

Під час відпливу можна спокійно гуляти берегом і залізати в печери та проходи, але океан зі зловісною швидкістю може прийти назад, щоб захопити того, хто всередині. Алекс часто бачив страшні сни, в яких він опинявся в темряві тунелю, що звужувався, а вода нещадно піднімалася до його шиї...

Ці розповіді лише заохочували Аніла ігнорувати небезпеку і вперто прочісувати тунелі в пошуках загублених скарбів. Найбільше, що він наразі знайшов, це кілька скляних пляшок і набір зацвілих штучних зубів.

Аніл підняв восьминога, щоб Алекс міг роздивитися його ближче. Тварина розгорнула щупальця, швидко поповзла зап'ястком Аніла і вмостилася на плечі Алекса. Той завмер, очікуючи, що істота спробує його задушити.

— Він схожий на живий слиз, — заявила Зої. — Здається, він мені подобається.

Аніл розтулив рота, щоб відповісти, коли з неба впав відкушений у формі півмісяця пончик, покритий рожевою глазур'ю, і відскочив від його голови.

За мить на плече хлопця, тріпочучи крилами, приземлилася огрядна чайка. На її крилах була смуга сірого пір'я.

— Пінч! — крикнув Аніл на птаха. — Я ж казав тобі припинити красти їжу в людей!

Чайка лише нахилила голову й лагідно засмикала хлопця за волосся.

Аніл знайшов Пінча на шкільному майданчику, він мучився з пораненим крилом. Звернувшись по допомогу до батьків, хлопець із любов'ю виходжував пернатого, поки той не одужав. Відтоді птах не давав йому спокою, вирішивши віддячити своєму рятівникові, викрадаючи їжу в містян і пропонуючи її в подарунок..

— Коли батьки просили мене завести нових друзів, вони аж ніяк не мали на увазі злодійкувату чайку, — сказав Аніл. Він підняв із землі вкрадений пончик з глазур'ю, що тепер хрустів від піску. — Хтось хоче?

Пінч змахнув крилами й полетів у небо, щоби долучитися до птахів, які піднімалися з моря. Алекс витягнув шию, спостерігаючи, як сонце сідає за горизонт.

— Це дивно, — сказав він.

Птахи не всідалися на скелі, хоч зазвичай їхня поверхня була такою неспокійною від дзьобів і пір'я, що здавалася живою. Сьогодні вночі хмара морських птахів облетіла скелю і скупчилася над старим акваріумом, кружляючи й хаотично пересуваючись.

— Я ніколи раніше не бачив, щоб вони так поводитись, — зауважив Алекс.

Зої та Аніл були надто зайняті суперечкою про те, скільки морської води потрібно випити, щоб виблювати, тому не звернули на хлопця уваги.

Щосекунди зграя птахів ставала все більшою, наростаючи з усіх боків і зловісною тінню ковзаючи темним небом. Какофонія їхніх криків, відбиваючись від скляного купола акваріума, нагадувала сирену. Алекс здригнувся.

Коли хлопчик був меншим, то змушував себе відвідувати акваріум, щоб подивитися своїм страхам в очі. Він відчував захоплення, обережно спостерігаючи за яскравими рибками й панцирними лобстерами, верткими вуграми й метушливими черепахами. Зачаровувався істотами, які могли виживати на глибині трьох миль, майстерно ховатися, щоб не бути з'їденими, і мерехтіти неймовірним світлом. Океан був суворим середовищем і для них, але, на відміну від Алекса, вони знайшли спосіб протистояти йому.

Відколи акваріум закрили, Алекса почали переслідувати його жахи.

Упродовж останніх двох ночей йому снилося, що він замкнений усередині скляної будівлі.

Привиди тварин, які жили в акваріумі, опинилися в пастці своїх старих резервуарів. Вони стукали у скло все голосніше й голосніше, бажаючи, щоб їх випустили, поки Алекс не падав із ліжка й не прокидався.

Він мав би розповісти Зої про ці жахи, але було доволі дивно боятися моря, коли його найкраща подруга, здавалося, не боялася нічого.

А тепер птахи кружляли над куполоподібним скляним акваріумом, наче їх туди вабило.

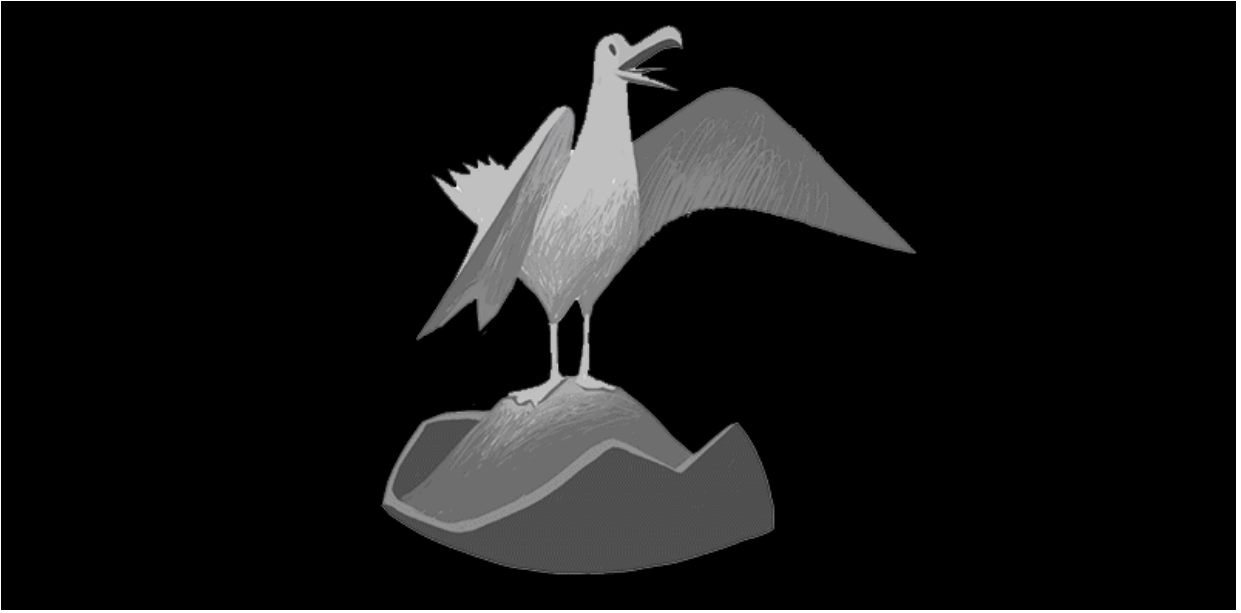
— Щось не так, — сказав Алекс, не знаючи, чому ці слова мимохіть зірвалися з його вуст, але нутром відчуваючи їхню правдивість.

Наче у відповідь восьминіг притулився до згину його ліктя й дивився допитливими очима. Це було дуже мило.

— Тобі точно не варто тут бути.

— Ти маєш забрати його додому й переконатися, що з ним усе гаразд, — сказала Зої.

Восьминіг погодився з нею, міцніше стиснувши Алексову руку. Очевидно, хлопець не мав вибору.

РОЗДІЛ 3

«ДАРУНОК НЕПТУНА»

Коли акваріум закрили, батько Алекса вирішив узяти додому деяких маленьких мешканців, сподіваючись, що це допоможе синові подолати страх перед океаном. До того ж вони чудово доповнювали вітрину крамниці.

Але план не спрацював, бо серед ночі акваріум лопнув.

Алекс був надто наляканий, щоб допомагати з порятунком тваринок, тож кілька тижнів по тому вся родина дивувалася креветкам у раковині, крабам у чайнику й ракам у туалеті, які від несподіванки щипали тата, коли він сідав на унітаз.

Тому-то батько, мабуть, не надто зрадів би, побачивши восьминога, якого Алекс приніс додому в яскравому пластиковому відерці, наповненому морською водою.

«Дарунок Нептуна» — сувенірна крамниця сім'ї Алекса, над якою він жив зі своїми батьком, дідусем і сестрою, — був зачинений на ніч. Їхній фургончик із морозивом, який довірили дідусеві, — радше щоб тримати сварливого старого якомога далі від магазину в робочий час, — був припаркований на вулиці. Поки Алекс вишукував ключі біля вхідних дверей, восьминіг виліз із відра й усівся в нього на плечі.

— Ти не папуга! — сказав йому хлопець. Хоча придивившись, витончений профіль його тіла і загнутий назад вигин яйцеподібної голови, немов корона з оперення, надавали морському жителю дивної пташиної подоби.

Сувеніри в крамниці стосувалися найвідомішої частини легенди про Водяного Дракона. За століття після того, як Дракон відкусив шматок узбережжя і створив затоку, він повернувся, бо горезвісний пірат на ім'я капітан Брайнблад переслідував його. Пірат був одержимий ідеєю схопити істоту й привласнити її силу, щоб реалізувати свої лихі наміри. Брайнблад загнав Водяного Дракона в кут бухти й виставив блокаду з кораблів, щоб затримати його там.

Наступної повні здійснювся такий потужний шторм, який міг створити лише дракон. Бурхливі хвилі розтрощили корабель Брайн-блада, а решту кораблів розкидали врзнобіч. Водяний Дракон проковтнув капітана й знову став вільним.

Згідно з легендою відтоді щороку в час серпневої повні привид Брайнблада виходить з океану і блукає вулицями Гейвен-Бею в пошуках нових членів екіпажу, які могли б зійти на його потоплений корабель.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ